

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΩΝ

Τί είναι οι εγγαστριμυθοί. Πώς καταρθάνουν ν' αλλάζουν τη φωνή τους και να την κάνουν να φωνάζει; πώς προέρχεται από μακριά. Ο ρόλος των στην αρχαιότητα. Ένα ποτάμι που... χαιρετάει τον Πυθγόρα!... Οι εγγαστριμυθοί στους άγριους λαούς. Όπου μιλάνε τα ξύλινα αγάλματα και τα ραβδιά!... Άγριες εκδικησεις εγγαστριμυθών. Τί διηγούνται οι εξερευνητές. Τα κόλπα του Βραβανών. Η μέθοδος της φωνής του... μακαρίτου! Τα δώματά του κλπ.

ΠΩΣ ξέρετε, εγγαστριμυθοί καλούνται οι άνθρωποι, οι οποίοι μιλούν με την κοιλιά και νομίζονται διάφοροι φωνές, εις τρόπον ώστε να νομίζει κανείς ότι μιλάει άλλος αντί αυτών. Κατά την αρχαιότητα οι εγγαστριμυθοί ελάβαιναν μέρος στα μυστήρια των ειδωλολατρικών θρησκειών, ή δε κόμοιοι εις την εντύπωση ότι οι ίδιοι αυτοί προσφερόμενοι χρησιμοί εβγαναν από σπύλα, βράχους, αγάλματα, ξύλα κλπ. Έτσι οι εγγαστριμυθοί έπαιζαν σπουδαίο ρόλο στους ναούς της Περσίας, της Αιγύπτου και της Ελλάδος. Αναφέρεται σχετικά ότι κάποτε, ο Άπολλώνιος άκουσε να βγαίνει μια αδύνατη, αλλά καθαρή γυναικεία φωνή, μέσα από ένα δένδρο!... Έπειτα όταν ο Πυθγόρας περιούσε μια μέρα τον ποταμό Νέσο, άκουσε να βγαίνει από το νερό μια φωνή που λέγε: «Χάιρε, Πυθγόρα!» Όλα αυτά δεν ήμποροιν να εξηγηθούν βέβαια παρά διά της ανάμειξης εγγαστριμυθών.

Αλλά και στους άγριους λαούς άπαντούνται εγγαστριμυθοί. Ο εξερευνητής Λαβ άναφέρει ότι στα 1701 στη νήσο του Άγιου Θωμά, κάποιος μαύρος, έκανε να μιλάει ένα χονδροειδές πήλινο άγαλμα κ' ένα ραβδί που κρατούσε ένας άλλος ίθαγενής. Έπειδή όμως έζηληφθη από των ίθαγενών ως μάγος, καταδικάσθη να καίη ζωντανός!

Κάποιος Εβραϊσμός μηχανικός, ο οποίος είχε έπισκεφθή από τον την φυλήν 'Αχαντίς, διηγείται ότι παρευρέθη στην άκόλυθη σπηγή: Μια μέρα έτυχε να πεθάνη κάποιος νέος και ο θάνατός του άπεδόθη σε μαγείες. Τότε διά ή φυλή συναθροίστηκε σε μια μεγάλη καλύβα, όπου είχε στηθή ένα άκαλαίσθητο ξύλινο όμοιωμα, το όποιο παριστάει το νεκρό και είχε περιβληθή με τα ρούχα του και τα κοσμημάτά του, που προτιμούσε εκείνος όταν ζούσε. Έπειτα από μερικές διατυπώσεις ο μάντις της φυλής πήγε και στάθηκε κοντά στη γάλα. 'Αφού έφαλε κ' έχόρσισε κάμποση ώρα, γύρισε πάλι το όμοιωμα που παριστάει τον νεκρό και το έρωτίσε:

- Είσα εξαοριστημένος από την κηδεία που σου κάναμε και από τις τιμές που σου άποδοσάμε;
- Μάλιστα! άπάντησε το ξύλινο άγαλμα.
- Τώρα, εξακολούθησε ο μάντις, χωρίς να δείξη την παρακλήρη έκπληξη, να μάς ειπής ποιός σου άφίρσσε τη ζωή.

Και άρχισε να απαγγέλλη ένα-ένα τα δνόματα όλων των ανθρώπων της φυλής, στί όποια το άγαλμα άπάντησε άρνητικώς. Όταν όμως ο μάντις έπρόφερε το όνομα κάποιου προστυχιμένου, ο όποιος τότε καθόταν στο στομάχι, γιατί δεν είχε προσηφεί δώρα όπως οι άλλοι άγριοι, το άγαλμα, άπάντησε με καθαρή φωνή:

- Ναί, αυτός με σκότισε!... Τότε έπιασαν τον ύποδειχθέντα, τον έδεσαν και τον έθανάτωσαν, ύστερα από φορικά βασανιστήρια.

Φαίνεται λοιπόν ότι ο μάντις των 'Αχαντίς ήταν εγγαστριμυθος και εκδικήθηκε ή αυτόν το σατανικό τρόπο των έγχθρο.

Έπειτα στην Κίνα οι μάντις έκφερον χρησιμοίς, οι όποιοι βγαίνουν δίπην από το στόμα των αγάλματων του Βούδα, ενώ στην πραγματικότητα βγαίνουν από το δικό τους. * * *

Ο εξερευνητής Ρογούζινσκ ύπηρεσε αιτάπητη μάστιγής μιάς θρησκευτικής τελετής, ή όποια έγινε κάποτε σε μια νήσο των δυτικών παραλιών της Αφρικής. Όλοι οι ίθαγενείς είχαν μαζευθή εκείνη την ήμερα στην είσοδο ενός σπηλαίου αφιερωμένου στο θεό Όμιον. Ο μάντις των, ο όποιος καθώς θα δοίμε παρακάτω, ήταν εγγαστριμυθος, στεκόταν μπρός στην είσοδο και έδεδόταν τα δώρα που κατέβηταν οι κάτοικοι στα πόδια του, παρακαλώντας τον να ρωτήσει το θεό για τις ύποθέσεις των...

Ο μάντις στην άρχη έδειξε μεγάλη ταραχή, πράγμα που έσημαινε ότι ελήθοίσε το πνεύμα του θεού. Έπειτα άκούστηκε μια βρον-

κόση του ζή, όστόσο την θεωρούσε νεκρή και πεθαμένη. Και κάθε μέρα ο Φέρελε άναβε το καντήλι στο σπίτι του, σάν να είχε κανένα πεθαμένο εκεί μέσα, έπειτα γονάτιζε στη μέση του δωματίου του και άνοιγε το παμπάλαιο και κτηνισασμένο προσευχητάριο. Και τότε τα χλωμά του χείλη άρχιζαν να σαλεύουν, ενώ έδιάβαζε την τρομερή προσευχή των νεκρών: 'Ισχαντόλ, βεισχαντός σιμέχ ραμπό... ΕΡΜΑΝ ΜΕΝΚΕΣ

τηρή φωνή που φωνάτων σάν νάβγαν από τα έγκυατα της γής. 'Η φωνή αυτή άπάντοσε με τη σειρά στις έρωτήσεις όλων των άγριων. Κι' όταν ή τελετή τελείωσε, περισσότερο βακουποιημένοι από τις άπάντησεις του θεού Όμιον ήσαν εκείνοι που είχαν δώσει τα καλύτερα δώρα στο μάντι.

Μια άνάλογη ιστορία μάς διηγείται και ο πλοίαρχος Μόν, ο όποιος έταξείδευε πολύ στα βόρεια μέρη. Μια μέρα ανέβηκαν στο πλοίο του μερικοί Έσκιμώοι, μαζί με το μάντι τους. Ο τελευταίος κατόπι σχετικών παραλήσεων και αφού προηγουμένως έλαβε άρκυτά δώρα, έδέχθηκε να έπικοινωνή με το θεό «Τόργκα», στον όποιο πιστεύουν οι ίθαγενείς των μερών αυτών. Έπιπλέον λοιπόν στην καρτίνα του πλοίαρχου κ' έβόθσαν όλα τα φώτα. Ο μάντις άρχισε πρώτα να ψάλλη μεγαλοφώνως κ' έπειτα να χορεύη σπρωγοφυωνάτας σάν μείθσιμος και καλώντας το θεό. Σιγά-σιγά ή φωνή του γινόταν ύπόφορη και φωνάτων σάν νάβγαν από κάτω από το καστρώμα. Έπειτα ή φωνή άρχισε να άκουαίνεται και να γίνεται πιο αδύνατη. Σε λίγα δε δευτερόλεπτα άκούστηκε έντελώς διαφορετική, έντελώς άλλαγμένη και συνδυασμένη από σφουζήματα, κραυγές και στεναγμούς. Έπειτα κ' ή φωνή αυτή άπεκαρτήθη σιγά-σιγά σάν την πρώτη, και τη διαδέχθηκε, σε λίγο, ένα διαπεραστικό σφύριγμα... * * *

Επισης και κατά το μεσάιον ύπήρχαν πολλοί εγγαστριμυθοί. Στην Ιταλία βρισκόταν μια γρηή, ή όποια συνουλούσε μεγαλοφώνως μετά του δαιμόνου!... Καθώς όμως άπεδείχθη άόγροτα, ή γρηή αυτή ήταν εγγαστριμυθη.

Άλλη μια γυναίκα στην Λισαβόνα άλλαζε τη φωνή της με τέτοιον τρόπο, ώστε όποιος την άκουσε νόμιζε πως ή φωνή βγαίνει άλλοτε από το πόδι της, άλλοτε από το χέρι της, άλλοτε από τον τράχηλό της και άλλοτε από διάφορα μέρη του σώματός της! 'Η γυναίκα αυτή συνδιέλεγτο συχνά με κάποιον άόρατο πνεύμα, το όποιο άπάντοσε με καθαρή φωνή στις έρωτήσεις της. Σε λίγον καιρό την έπιασαν και την καταδικάσαν να καίη ζωντανή, γιατί είχε κατηγορηθή ως μάγισσα. Τίς έχαρσίθηκε όμως ή ζωή και έξωρίσθηκε στη νήσο του Άγιου Θωμά, όπου έμεινε μέχρι του θανάτου της.

Την ίδια εποχή ήρμισε κ' ένας άλλος εγγαστριμυθος δνόματι Πέτρος Βραβανών, πρώην διακιμπίλος του βασιλέως Φραγκίσκου του Α'. Από τα πολλά του κατορθώματα αναφέρουμε μόνον ένα: Κάποτε άγάτησε μια πλούσια και όμορφη νέα από το Παρίσι, όραφνη από πατέρα και την έ-

ζήτησε γυναίκα του από τη μητέρα της, ή όποια όμως άρνήθηκε να δώσει τη συγκατάθεσή της. Τότε ο Βραβανών, για να έπιτύχη, κατέφερε στο έξής σατανικό τέχνασμα: Μια μέρα που βρισκόταν μαζί με τη νέα και τη μητέρα της στο σπίτι τους, άκούστηκε έξωρα ή φωνή του πεθαμένου σιγγίου να λέη με παραπάνο:

- Γυναίκα μου, δεν ξέρετε τί βασανιστήρια έποφέρω έδω στο Καβαρτήριο, μόνο και μόνο επειδή διατάζει και δεν δίνεις την κόρη μας γυναίκα του Βραβανών, ο όποιος εινε πολύ καλό παιδί και σου την έζητησε τόσες φορές.

Η καίμενη ή χήρα άναγαστήκε να έπακούση στην έντολή του μακαρίτου σιγγίου της, ή όποια της διεβίδασθη, χωρίς να το άντιληφθή, από το στόμα του ύπομηφιου γαμβρού κ' έδέδθηκε να γίνη ο γάμος. Άλλά μετά ένα εξάμηνο ο Βραβανών έφερε δόλοκληρη την περιουσία της σιγγίου του και άνεχώρησε για τη Λυών, όπου δεν έλησημόνησε την παλιά τέχνη του. Στη Λυών κατοώρσισε να εξαπατήση έναν τραπεζίτη και να τον πάρη ένα ποσό άρκυτά σημαντικό, διά της μεθόδου της φωνής του μακαρίτου. Για να πείση τον τραπεζίτη, έμμήθη τη φωνή του πατέρα του, ο όποιος είχε πεθάνει από πολλού:

- Δώσε, παιδί μου, είτε ή φωνή του μακαρίτου στον πλούσιο τραπεζίτη, δώσε τα χρήματα που σου ζητάει ο Βραβανών, αν θέλεις να μέ άνακουφίσης έδω που βρισκόμα!...

Κι' ο άφελής τραπεζίτης έπίστεψε, σιγκνήθηκε κ' έλήθρωσε, με το παραπάνο μάλιστα!...

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
- Τους ύπηρετές σου τους γνωρίζεις στην έρωσία τους, τους φίλους σου στη δυστυχία σου και τη γυναίκα όταν χασίς τα πλούτη. Με πρώτο άγέρι εινε εύκολο να κάνεις τον πλάτο.